

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Centrum služeb pro silniční dopravu, s. p. o.,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, zast. Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 18. 12. 2013, čj. ÚOHS-R64/2012/VZ24773/2012/310/PMo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 3. 2017, čj. 29 Af 15/2014-158,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný účastník **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného vydané v prvním stupni o tom, že žalobce porušil § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a uložil mu pokutu ve výši 1 000 000 Kč.

[2] Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že ve druhé polovině roku 2009 uzavíral smlouvy na zakázky malého rozsahu, konkrétně na zřízení pozice krajského koordinátora pro provádění prevence v oblasti bezpečnosti silničního provozu a dopravní výchovy v jednotlivých krajích České republiky. Žalobce rozdělil veřejnou zakázku na 14 dílčích zakázek malého rozsahu podle krajů, čímž snížil předpokládanou hodnotu pod finanční limit stanovený zákonem o veřejných zakázkách. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce tímto jednáním porušil § 13 odst. 3 a § 21 zákona o veřejných zakázkách, neboť neprovedl příslušné zadávací řízení v souladu se zákonem požadovanými náležitostmi, čímž mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou. V žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval materiální stránkou spáchaného deliktu. Žalobce považoval veřejné zakázky za samostatné s ohledem na specifika jednotlivých krajů. Mezi veřejnými zakázkami neexistovala podle něj místní ani věcná souvislost, a proto nemohly být zadány jako zakázka jediná. Současně žalobce zdůraznil, že svým postupem neporušil § 6 zákona o veřejných zakázkách, neboť dostatečným způsobem zajistil transparentní výběr nejvhodnější nabídky. Žalobce dále uvedl, že výši uložené pokuty považuje za nezákonnou. Krajský soud v Brně námitky posoudil jako nedůvodné a žalobu zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítá, že neporušil § 13 a § 21 zákona o veřejných zakázkách. Podle něj není mezi zakázkami místní ani věcná souvislost. Závěry rozsudku NSS ze dne 15. 12. 2010, čj. 2 Afs 55/2010-173, které krajský soud aplikoval na nyní projednávanou věc, nepovažuje za příhodné. Stěžovatel zvolil územní diferenciaci vycházející z krajského zřízení, nejedná se tedy o umělé či nahodilé rozdělení zakázky. Poukazuje na specifika jednotlivých oblastí s tím, že činnost krajského koordinátora je místně i věcně vázána na jednotlivé kraje. Zajištění služeb jednotlivých krajských koordinátorů má podle něj zcela specifický lokální charakter s ohledem na odlišné podmínky v jednotlivých krajích, infrastrukturu a ostatní subjekty, které působí v oblasti prevence. Cílem jeho postupu bylo otevřít zadávací řízení pro místní malé subjekty. Stěžovatel zdůraznil, že zajistil maximální transparentnost zadávacího řízení a ještě před zahájením správního řízení vyhlásil výběrová řízení nová jako jedinou zakázku. Již v řízení před správním orgánem prokázal, že svým jednáním neomezil hospodářskou soutěž. V pozdějších výběrových řízení nedošlo v řadě případů ke změně vybraného uchazeče či ke znatelnému rozdílu v nabídkových cenách, případně k rozšíření okruhu uchazečů o jednotlivé veřejné zakázky. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nezohlednil novou právní úpravu, která je pro něj příznivější, neboť v souladu s unijními směrnicemi již není dělení veřejných zakázek nežádoucí. V této souvislosti odkazuje také na znění důvodové zprávy k zákonu č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“).

pokračování

[6] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na stručnost kasační stížnosti, s tím, že stěžovatel zdůrazňuje zejména správnost svého postupu, aniž by polemizoval se závěry krajského soudu. Žalovaný souhlasí s aplikací rozsudku NSS čj. 2 Afs 55/2010-173 krajským soudem na nyní projednávanou věc. Absence úmyslu na straně stěžovatele, případně účelovost jeho jednání, není podle něj relevantní. Správní delikt, kterého se stěžovatel dopustil, je založen na objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Skutečnost, že krajský soud výslovně nezohlednil zajištění transparentnosti zadávacího řízení, nemá podle žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozsudku. K námitce stěžovatele, že nová právní úprava je pro něj příznivější, žalovaný upozornil na znění nové právní úpravy (§ 18 odst. 2 ve spojení s § 268 odst. 2 ZZVZ), podle které by jednání stěžovatele rovněž naplnilo znaky správního deliktu. Podle žalovaného proto není nová právní úprava pro stěžovatele příznivější. Závěrem žalovaný uvedl, že jednání stěžovatele naplnilo znaky správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách a se závěry napadeného rozsudku se ztotožnil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy přípustná.

[8] NSS přezkoumal napadený rozsudek, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem, s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první, s. ř. s.

[9] NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] S jednotlivými kategoriemi veřejných zakázek (dle jejich předpokládané hodnoty) zákon spojuje různé postupy jejich zadávání. Podle § 18 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách zadavatel není povinen zadávat podle tohoto zákona veřejné zakázky malého rozsahu; veřejný zadavatel je však povinen dodržet zásady uvedené v § 6 tohoto zákona. Ustanovení § 21 zákona o veřejných zakázkách stanoví jednotlivé druhy zadávacího řízení, pro která jsou v navazujících ustanoveních stanovena konkrétní pravidla. Zatímco podlimitní a nadlimitní veřejná zakázka (§ 12 odst. 1 a odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) musí být zadána některým z těchto způsobů při dodržení konkrétních zákonných pravidel, na veřejnou zakázku malého rozsahu (§ 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách) tyto nároky kladeny nejsou.

[11] Zákon o veřejných zakázkách nezakazuje samotné rozdělení veřejné zakázky na části (viz § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Není však přípustné, aby tímto způsobem zadavatel uměle rozdělil jedinou veřejnou zakázku na více veřejných zakázek a v důsledku toho snížil hodnotu zakázky (resp. zakázek) pod zákonný finanční limit (§ 12 odst. 2 a 3 a § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách). Jediná veřejná zakázka může být

zadávána po částech, nicméně stále se bude jednat o jedinou zakázku, jejíž hodnota je rovna součtu hodnot všech částí (§ 13 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách). Části veřejné zakázky tedy nelze prezentovat jako samostatné veřejné zakázky a vyhnout se tímto způsobem postupům platným pro kategorii veřejných zakázek, do které by měla jako celek (při součtu hodnot všech částí) spadat.

[12] Podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách platí, že se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

[13] Dle žalovaného a krajského soudu stěžovatel zadal veřejnou zakázku ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách v režimu několika dílčích zakázek malého rozsahu, čímž porušil § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[14] V projednávané věci je stěžejní posouzení, zda plnění tvořila části jediné veřejné zakázky, nebo zda se jednalo o samostatné veřejné zakázky. V prvém případě by se totiž jednalo o nadlimitní zakázku (§ 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách), kterou bylo nutno zadat jedním z postupů dle § 21 zákona o veřejných zakázkách. Naopak tomu ve druhém případě by se jednalo o více zakázek malého rozsahu (§ 12 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách), které bylo možné zadat v režimu § 18 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách.

[15] Dle dosavadní judikatury NSS se zadáním jedné veřejné zakázky rozumí souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, souvisejí-li spolu tato plnění úzce zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických. Otázkou, kdy více plnění tvoří jedinou zakázku a kdy se jedná o samostatné zakázky, se NSS zabýval například v rozsudcích ze dne 26. 4. 2012, čj. 2 Afs 71/2011-93, ze dne 17. 9. 2015, čj. 7 As 211/2015-31, nebo ze dne 15. 12. 2010, čj. 2 Afs 55/2010-173 (dostupné na www.nssoud.cz). NSS shledává úvahy vyjádřené v cit. rozsudcích za plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Například v rozsudku čj. 2 Afs 55/2010-173 dospěl NSS k závěru, že „[p]*ro určení, zda konkrétní plnění ve prospěch zadavatele je jedinou veřejnou zakázkou nebo několika jednotlivými veřejnými zakázkami, je rozhodující věcný charakter takového plnění; poptává-li zadavatel plnění svým charakterem totožné či obdobné (např. plnění stejného nebo srovnatelného druhu uskutečňované pro téhož zadavatele v témže časovém období a za týchž podmínek co do charakteru plnění), pak takové plnění musí zadávat jako jedinou veřejnou zakázku podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. Není však v případě zadávání takové jediné veřejné zakázky vyloučeno připustit podávání nabídek jen na její jednotlivé části.*“ Ze zmíněných hodnotících kritérií přitom vycházel i krajský soud.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje zejména hodnocení věcné souvislosti s ohledem na teritoriální specifika jednotlivých oblastí. Z vymezení předmětu soutěží je však zřejmé, že zakázky byly vedeny jednotným cílem, konkrétně zajistit do jednotlivých krajů výběr krajského koordinátora pro provádění prevence v oblasti bezpečnosti silničního provozu a dopravní výchovy (k tomu srov. 4 a 5 rozhodnutí předsedy žalovaného). Krajský soud se námitkou stěžovatele zabýval v bodech [21] a [22]

napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že hlavní text všech smluv byl totožný, rozdíly v přílohách smluv byly minimální. Krajský soud v podrobnostech zkoumal přílohy smluv obsahující technickou specifikaci, přičemž ty vykazovaly jen nepatrné rozdíly (např. spolupráce s deseti pověřenými obcemi v Libereckém kraji a spolupráce s patnácti pověřenými obcemi v Plzeňské kraji). Krajský soud neshledal v zadávací dokumentaci žádné konkrétní místní specifikum, neboť se ve všech případech jednalo o velmi obecný popis činnosti krajského koordinátora. Závěry krajského soudu mají oporu v provedeném dokazování a NSS se s nimi plně ztotožňuje. Drobné odlišnosti v jednotlivých krajích jako např. odlišný počet subjektů, s nimiž bude krajský koordinátor v daném kraji spolupracovat (počet školských zařízení apod.) či počet dětských dopravních hřišť, rozdílná dopravní infrastruktura, příp. lokace spolupracujících útvarů Policie ČR, nemůže změnit závěr o tom, že zakázky spolu úzce souvisely a měly být zadány jako zakázka jediná (k tomu viz dále bod [18] tohoto rozsudku).

[17] Stěžovatel navíc v kasační stížnosti polemizuje se závěry krajského soudu pouze v obecné rovině – zmiňuje specifický lokální charakter jednotlivých krajů s ohledem na krajské zřízení a na skutečnost, že přílohy jednotlivých smluv zohledňují *„vazby na lokální podmínky, infrastrukturu a ostatní subjekty preventivních programů“*, aniž tato specifika jakkoliv konkretizuje rozdíly mezi jednotlivými kraji (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Pokud tedy stěžovatel sám neuvádí konkrétní skutečnosti ani důkazy, které by svědčily pro jeho tvrzení o odlišnostech krajů ve vztahu k dotyčné zakázce, nemůže ani úspěšně namítat, že správní orgán či soud tyto odlišnosti nezohlednily. Obecný odkaz stěžovatele na obsah smluv a jejich příloh považuje NSS v tomto ohledu za nedostačující (viz rozsudek NSS ze dne rozsudku ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS.), zvláště vzhledem k podrobnému rozboru obsahu smluv a příloh ze strany krajského soudu.

[18] Skutečnosti, které stěžovatel namítá (specifika teritoriality v rámci jednotlivých krajů), by však podle NSS mohly být důvodem pro rozdělení veřejné zakázky na části dle § 98 zákona o veřejných zakázkách (viz rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2012, čj. 2 Afs 71/2011-93). Pokud stěžovatel považoval za účelnější zakázku rozdělit, aby se o její jednotlivé části mohly samostatně ucházet i regionální společnosti, řešením byl právě postup podle § 98 zákona o veřejných zakázkách. V takovém případě by ovšem stále platilo, že se jedná o jedinou zakázku. Při součtu totiž celková hodnota všech dílčích plnění převyšovala limity uvedené v § 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Veřejná zakázka (ať již jako jeden celek nebo její jednotlivé části podle krajů) tudíž měla být zadána některým z postupů podle § 21 zákona o veřejných zakázkách. Na tuto skutečnost krajský soud upozornil v odst. [23] napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel však shora uvedeným způsobem nepostupoval a v rozporu s § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách rozdělil předmět zakázky tak, že každá z částí veřejné zakázky nepřekračovala finanční limit dle § 12 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Díky tomu pak s těmito částmi naložil jako se samostatnými zakázkami malého rozsahu a zadal je v režimu § 18 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách. Stěžovatel nezadal veřejnou zakázku (resp. její části) jako nadlimitní zakázku v režimu § 21 zákona o veřejných

zakázkách, a tudíž nedodržel postup stanovený zákonem pro zadání veřejné zakázky ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[20] Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) je nutné, aby vytýkaným jednáním zadavatel podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nemohlo dojít ke snížení okruhu zájemců, neboť veřejné zakázky byly zveřejněny na jeho úřední desce (i elektronické). Stěžovatel proto nesouhlasí s naplněním výše uvedené zákonné podmínky možného podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, a to z následujících důvodů.

[21] Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ [z]*adavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu s uchazečem podle § 82.* Pro účely trestního práva (k němuž lze v případě správního trestání přihlédnout) jsou ohrožovací delikty definovány tak, že „*k jejich dokonání postačuje pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jejich následek spočívá ve vyvolání situace, při níž hrozí reálné nebezpečí, a chybí jen jeden nebo několik málo aktů k tomu, aby nastala porucha, k níž vyvolaný stav směřuje*“ (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768). Ohrožovací následek znamená vyvolání stavu, který představuje pro objekt přestupku (tedy pro určitý zájem společnosti chráněný zákonem) hrozbu jeho poruchy neboli stav nebezpečí. V rozsudku ze dne 28. 6. 2016, čj. 4 As 61/2016-34, dospěl NSS k závěru, že pokud správní orgán shledá, že se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního deliktu, nelze faktický vznik škody z logiky věci nijak prokazovat. NSS v cit. rozsudku uvedl, že „[p]*okud by totiž správní orgán toto ohrožení právem chráněného zájmu blíže prokazoval, ve skutečnosti by jeho dokazování směřovalo k tomu, do jaké míry došlo ke skutečné poruše u tohoto právem chráněného zájmu, v konkrétní věci, zda tu skutečně byla výhodnější nabídka jiného dodavatele,* […].“ Zákon o veřejných zakázkách takový postup pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 120 odst. 1 odst. 1 písm. a) nevyžaduje. Pro projednávanou věc je tedy podstatné, že delikt ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, za který byl stěžovatel sankcionován, je svým charakterem deliktem ohrožovacím, tedy takovým, pro jehož spáchání nemusí dojít ke vzniku škody (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2015, čj. 8 As 50/2015-39).

[22] Krajský soud se navíc poměrně podrobně zabýval povahou ohrožovacího deliktu v bodě [28] a [29] napadeného rozsudku a jeho závěry jsou plně v souladu s cit. judikaturou NSS. Argument stěžovatele, že veřejné zakázky zveřejnil na své úřední desce, neobstojí. Jak správně uvedl krajský soud, pro závěr o odpovědnosti za daný správní delikt není nezbytně nutné, aby v konečném důsledku skutečně došlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tedy například ke snížení okruhu zájemců. Zákon o veřejných zakázkách výslovně počítá s tím, že postačuje pouhá potencialita takového ovlivnění. Krajský soud přiléhavě poukázal na skutečnost, že při dodržení postupu pro nadlimitní zakázky by stěžovatel musel (mimo jiné) zahájení zadávacího řízení oznámit v Informačním systému o veřejných zakázkách (konkrétně ve Věstníku veřejných zakázek – viz § 26 ve spojení s § 146 zákona o veřejných zakázkách). Informace o veřejné zakázce by se tak zjevně dostala k širšímu okruhu zájemců. Lze totiž předpokládat, že úřední desku stěžovatele sleduje mnohem užší okruh zájemců než Informační systém o veřejných zakázkách. Chtějí-li se zájemci o nějakou

veřejnou zakázku ucházet, primárním informačním zdrojem je pro ně právě Informační systém o veřejných zakázkách, který byl pro tyto účely také přímo vytvořen. Již sama skutečnost, že stěžovatel nepostupoval podle zákona o veřejných zakázkách a nezveřejnil oznámení o zadání veřejné zakázky v informačním systému veřejných zakázek, proto mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. NSS se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že byla naplněna také podmínka potenciality podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Obdobně i závěry krajského soudu, že následné vyhlášení nového (jediného) výběrového řízení stěžovatelem je pro naplnění skutkové podstaty spáchaného správního deliktu nepodstatné, jsou správné.

[23] Námitka stěžovatele, že účelovost jednání je pojmovým znakem porušení § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, není rovněž důvodná. Účelovost jednání, resp. tvrzená absence úmyslu, na straně stěžovatele nemá z hlediska naplnění skutkové podstaty projednávaného správního deliktu žádný význam. Správní delikt ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je založen na objektivní odpovědnosti, tj. nevyžaduje se zavinění (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2016, čj. 7 As 7/2016-44).

[24] Krajský soud posoudil novou právní úpravu jak z hlediska trestu, tak i trestnosti jednání. Krajský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na nové znění zákona o zadávání veřejných zakázkách, konkrétně § 18 odst. 2 ve spojení s § 268 odst. 1 písm. a) ZZVZ, s tím, že i podle nové právní úpravy by jednání stěžovatele bylo kvalifikováno jako ohrožovací správní delikt (viz body [34] a [35] napadeného rozsudku); zohlednil přitom také usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46. NSS se s posouzením věci krajským soudem ztotožňuje a námitku stěžovatele nepovažuje za důvodnou. Pokud stěžovatel namítá, že nový ZVZZ s ohledem na smysl a účel implementované směrnice podporuje spíše dělení veřejných zakázek a jejich zpřístupnění menším (regionálním) podnikatelům, odkazuje jej NSS na bod [18] tohoto rozsudku a možnost stěžovatele rozdělit veřejné zakázky na části dle § 98 zákona o veřejných zakázkách.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Námitky stěžovatele nebyly důvodné a NSS při přezkumu napadeného rozsudku krajského soudu nezjistil nedostatky, ke kterým by byl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

[26] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu